

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. IV.

ZAGREB, 11. PROSINCA 1958.

BROJ 23.

UČITELJ I NJEGOVA PRESVETA MAJKA

Vladaj svojim sjetilima

Godine 1203. bio je izabran za papu Benedikt XI. Po rodu iz vrlo skromne obitelji. Njegova je majka bila udova i obična pralja. Jednoga dana, po nagovoru drugih, probukla se u fino odijelo, da kao kakova odlična gospođa posjeti svoga sina, koji je bio tako ... gospodin. I kad je došla, Papa se pritičnu, da je ne pozna. Rekao joj: »To nije moja mati. Moja majka nije gospođa. Moja je majka priprosta pralja.«

Majka je na to otišla i odložila gospodsko odijelo. Obukla se u svoje jednostavne građanske haljine. I kad je kao takova stupila pred sina Pape, on je primio s najvećim sinovskim počovanjem i ljubavlju. Onako kako ju je volio i ljubio u svom djetinjstvu. Brinuo se za nju uvijek s najvećom brigom sve do smrti. Tako se najviši crkveni dostojanstvenik nije stidilo siromašnog i niskog staleža svoje matere.

Benedikt XI. kao pravi namjesnik Kristov naslijeđovao je u tom samoga Božanskoga Spasitelja. On je tako ljubio i štovao svoju presvetu Majku i to je razumljivo. On je kao čovjek imao ljudsku narav, kao što je i mi imamo. On je imao ljudska srca kao i mi. On je imao iste ljudske osjećaje i čuvstva kao i mi isključivo samo one, koji su grešni i nesavršeni.

Nama je pak prirodno, da ljubimo svoje dobročinitelje. U prvome redu da ljubimo svoju majku, koja nam je dala život. Da ljubimo oca, koji nam je tolike godine iskazivao najbratniju ljubav. Tako je bilo prirodno i Spasitelju da ljubio svoju preavetu Majku, iz čijega je krila preameto tijelo i krv svoga čovječanstva. Isto tako je ljubio i svoga Hranitelja sv. Josipa, koji ne za Njega brinuo u Njegovu djetinjstvu i do javnoga nastupa u naučavanju. On je ljubio i rodake, koji su stajali u užem odnošaju s Njegovom Majkom i sv. Josipom.

Ljubav srca je mjerilo i stupanj vrijednosti jednoga čovjeka. Vrijednost naših jednoga čovjeka ne mjeri se po njegovu talentu (duševnoj nadarenosti) ni po njegovu znanju ni po njegovoj moći. Ona se mjeri po njegovu srcu i njegovu karakteru (znanju), po ljubavi i po veličini počovanja, koju on osjeća prema svojoj majci. Majčinska je ljubav nešto najplemenitije na ovoj zemlji. Ako tu majčinsku ljubav shvatiti, razumjeti i uzvrćati djetinjta ljubav, onda ona tu djetinjtu ljubav visoko diže i nada sve oplemenjuje.

Naš je Spasitelj Bog, ali On je bio i najzavršeniji čovjek. Prema tomu nikad nije bilo ništa čitavi čovjeka, koji bi mogao imati plemenitiju i sređaniju ljubav prema majci, nego

li je On imao prema presvetoj svojoj Majci.

Rafael (Raffaello Santi /1483.—1520./) je najveći među svim slikarima do današnjega dana. On je mnogo nastojao, da prikaže što vjernije ljubav Isusovu prema Mariji i Marijitu prema Isusu. To su slike nešto najljepšega, što je načinjeno u slikarskoj umjetnosti. Na njima je Marija prikazana kao najbježija djevoja i najdražena majka. Ona je ocrtna u stavu, kako je svjensna, da je »blagoslovljena među ženama«. Božansko Djetete ima na licu odsjev nebeske krasote. A opet je pravo, ljubavno i draženo ljudsko djetete, koje svoju majku najnježnije ljubi i miluje. Svoje gledaju jedan drugome oko u oko. Duše se njihove najljubljiviju i kao da vode tih pouzdanih razgovor.

Spasitelj je svoje djetinje i mladenačke godine sproveo u bregovitom gradiću Nazaretu. Sv. Evandjelje crta u dva retka razvitak Isusov kao dječaka: »Bijaše im podlozan« (Luka 2, 51). — »A Isus je napredovao u mudrosti i u dobi i u milosti kod Boga i kod ljudi« (Luka 2, 52). I to se odrazilo već u Njegovu djetinjstvu.

I doista je morao biti uzvišen prizor, kad se Isus našao u hramu u Jerusalemu kao dvanaestgodišnji dječak: »Gdje sjedi među učiteljima, i gdje ih sluša i pita. A svi, koji su Ga slušali, divili se Njegovu razumu i odgovorima« (Luka 2, 46., 47.). Vi-

Za rodbinu je svakako najbolnije, kad se zabijaju čavli u lijes dragoga pokojnika. Onda se slomi i najtvrdije srce, orda čovjek mora da proplače. Kad su krvnici zabijali čavle ne u lijes mrtvoga već u živo tijelo Isusa Krista, u Njegovu svete ruke i noge, trpjelo je materinsko srce Bl. Dje. Marije nezrečivo boli. O vi svi, koji prolazite putem, gledajte i vidite, ima li boli, kakova je boli moje, mogla je reći Marija s prorokom Jeremijom! Sam Isus kao da je ograđao najbolji čas, čas naima, kad će se rastati sa svojom premilom Majkom. Ali taj čas je morao doći. I došao je. Isus pogledavši na Ivana, apostola, progovori Majci Mariji: »Zeno, evo ti sinale! Nije joj rekao »Majko, da je ne bi tim elstikom in-

FRED BOGOR

Pred Tobom se, Bože, moramo postidjeti kao neuka djeca.

Kolika nam je mudrost, kad je moramo neprestano ispitivati?

Kolike vi nam krpeš, kad se moramo neprestano darivati?

Goje nam je sreća, kad je neprestano tražimo?

Za koji blago dan našega života mogli reći da smo iscrpili sva njegova dobra?

Pa što onda znamo i čime da se ponosimo?

Pred Tobom se, Bože, moramo postidjeti kao neuka djeca.

seka je mudrost tekla iz Njegovih ustiju. A Njegov je promišljeni i premoćni duh umesao učitelje naroda, tako, da su Mu se divili.

Još je divniji prizor bio onaj, gdje Spasitelj kao dvanaestgodišnji dječak, dvadesetgodišnji mladić i tridesetgodišnji muž, očituje svu puninu i čar svoga srca u tihoj i skromnoj kućici u Nazaretu. I tamo dijeli radosti i trpljenja sa svojima. Radi za njih. I nosi ih na rukama.

»Napredovao je u mudrosti. Isus je rasao i proučavao sve više i sve bolje svijet. Napose pak svoju presvetu Majku, koja je bila velikanstveno uzorno djetelo milosti Božje.

Evandjelisti vrlo malo govore o Mariji. Ali je ipak u Evandjeljima izričito sadržano i izrečeno najviše dostojanstvo Marijino, a to je Božje majčinstvo. U Božjem je planu bilo, da Marija polazi, isto kao i Njezin Sin, skrovnim putem kroz ovaj život. Osim toga je trebalo, da crtanje nekog drugog dostojanstva ne potisne u sjenu osobu Isusovu. Još treba i to kazati, da se visoko dostojanstvo i krepostan život Matere Božje može lakše zamisliti, nego li općeniti život sa sv. ovcu Božje mora dokazivati, a kod Marije se pretpostavlja u najvišem mogućem stupnju sama po sebi, jer inače ne bi mogli ni zamisliti, da bi mogla biti Majkom Božjom. To slijedi i iz Njezina odnošaja prema Sinu Božjemu. I iz ljubavi, kojom je ljubio Sin Božji svoju presvetu Majku.

SV. MISA I BL. DJ. MARIJA

nom još jebe rascvili, i da ne bi na Nju upozorio surove neprijatelje. Onda progovori sv. Ivanu: »Evo ti Majke«. Marija je obim rukama prihitala svoje uzemireno srce, uzdahnula je i šuteći se podvrga ovoj pretekloj odredbi Božjoj. Sv. Alfonso Liguori primjećuje: »Marija nas je pod križem u bolovima porodila i sa sv. Ivanom nas priznala za svoju djecu. Isus je htio, da kod svoga krvavoga žrtvovanja, kao svoje smrti ima kraj sebe svoju preuz. Majku. Tim nam je jasno pokazano, u koga i mi da tražimo utjehu, kad nas sve ostavi; zaštitu, kad se na nas surva klupko nesreća i patnja, kad nam vjera hoće da klone; i pouzdanje da se uskoleba.

FRENELI SAMOSTAN. Nedavno su američki inženjeri izveli pravi pothvat, kad su uspjeli da pomaknu cijeli jedan samostan na drugo mjesto. Naime, kraj samostana Cap de la Madeleine kraj New Yorka potreban je bio ovcu prosvetar za gradnju nove bazilike, posevećene Gospi od Krunice. Kako se na ni koji drugi način nije moglo doći do potrebnog prostora, arhitekti su odlučili, da se cijeli samostan pomakne sa svog mjesta. Posebnim masivnim stupovima podigli su najprije cijelu zgradu i onda na željeznim tračnicama pomakli zgradu, teško preko 4.000 tona, za punih 85 m! Cijeli posao ovog »prenošenja« bio je gotov u tri dana.

»Pogledaj me i smiluj se, jer sam osamljen i ubog. Vidi poniženje moje i muka srca i spremlj mi sve grješne made. Bože moj.« (Ps. 24, 1, 10, 18).

Is Ulica današnje sv. Miše

Sve zaproke spasenja i savršenstva potječu konačno od vanjskih sjetilima. Kaošto duša po vanjskim sjetilima upoznaje različite stvari, tako se po njima bude u njoj i ta nagrada. Dok vanjska sjetila predstavljaju duši vanjske stvari, postoji pogibao, da duša više vidi na stvarima vanjski svijet, nego li stvaraju njihovu vrijednost. Tako joj se nešto čini udvijenja vrijedno, a u sobi kosa nikakove cijene, i mnogo toga joj se predstavlja kao dobro i vrijedno da se zavoli, što bi morala mrziti i oduravati. Nije čudo, ako se kadkad duša, začarana vanjskim sjajem stvari, ovljoni o njih besvjerne i nedostojne na četu svoga savršenstva ili ču: na svoju svoju propast.

No bez obzira na takovo krivo prosuđivanje stvari ima još jedna pogibao od sjetila, a ta je u tome, što ona teže za onim, što je sjetilino: za sjetilnim učincima i sjetilnim zadovoljenjem. A čim više vanjske stvari pružaju sjetilima užitaka i zadovoljenja, tim više stječe ona u opreci a razumom i zakonima duha. Što se više vanjskim sjetilima daje dobroće, zapluću ona višu volju u užitke i odulećuju čovjeka od Boga i savršenstva.

Da nam to bude jasnije, razlikujemo dvostruki sjetilni užitak: jedan je dozvoljen, a drugi nedozvoljen. Sv. Augustin kaže: »Užici za oči su ljepote prirode, ali i neprirodne predstave u kazalištu. Gledanje posljednjih je zabranjeno, a prvih dopušteno. Ugodno je za uho slušati svete zvukove psalma, dok se gledaju, ali i razmatraju tenove nekakvih kazališnih predstavaka, koje ne smije slušati, a one smije.« Slično je i sa sjetilom. Ono može da se zadovolji nečistim stvarima, a može i takovima, koje se ne protive Božjem zakonu.

Ne sad dolazi pogibao, kao greben u moru, na koji se namče mnoga krepost. Mjesto da se zadovoljimo nevinim radostima i u pravoj namjeri, mi se preako obraćamo zabranjenim učincima, te pravu ima sv. Augustin, kad kaže: »Svime se onim kaljamo, što nam se očima čini lijepo, ustima slatko, usima zvukovo, mirisu ugodno, opisu mekano, jer nas zče želje zavode. Treba da smo na oprez, jer i o nam vrijeme, što kaže prorok: »Smrt je ijesla kroz nas« (Jerem. 17). Kad ne nadzre sjetila, preku njih ti se u nesmotrenu nepreknu dušu uvuče smrt grijeha ili iznenađa ili neopazice.

Ova pogibao se ostvaruje na osobiti način kod odućnog (opisnog) sjetila. To sjetilo nema svoje sjetelo u nekome posebnom fizičnom organu, nego se prostire po cijelom tijelu. Svuda vrebalo i gleda da nas svojim dražama zamamli i odućuje u grijeh.

Osim toga su ugodnosti, za kojima to sjetilo teži, posebno niže naravi, koje prelako donose duši pogorbu i propast. Nerijetko je dovoljna malena postupivnost, da ljudu ušakne sve klice kreposti, tako te se tu može primijentiti, što je pisano u Jobovoj knjizi: »Ustraja je to, koja razara do temelja i iskorjenjuje sve rastline. Iskustvo mnogih to svjedoči. Prodre li jednom otrov nečistog očeta u dušu, smjesta postaje ona salomonom pustinjom, neplođnom za sva duhovna dobra, a prije je bila prekrasni vrt, bogato ukrašen cvijećem. Prije obilan bujnim raslinama kreposti, sada je do korijenja poharan nečistom strasti, kao da ga je neki vrući vjetar pokorio i iznio.

Kad mislimo na kralja Salomona, strah nam hvata dušu. Prije je bio Naktaruk na str. 2.

III. ADVENTSKA NEDEJLJA

11. prosinca 1949.

Sv. Misa počinje ovako: Radujte se uvijek u Gospodinu, opet vam kažem: radujte se! Vaša smjernost neka bude poznata svim ljudima: jer Gospodin je blizu. Ništa se ne uznemiruje, nego sve molitve obćitue pred Bogom po molitvi. Blagoslovi ti, Gospodine, zemlju svoju, povratno si roboje Jakovljevo.

U Postanici (Pl 4, 4-7) sv. Pavao govori vjernike, da se raduju, jer je Gospodin blizu, i želi, da mir Božji čuva srca njihova. Ibraćol Radujte se uvijek u Gospodinu opet kažem: Radujte se. Vaša smjernost neka bude poznata svim ljudima Gospodin je blizu. Ništa se ne uznemiruje, nego sve svoje molbe obćitue pred Bogom po molitvi i prošnji sa zahvalom. I mir Božji, koji nadvisuje svaki um, neku čuva vaša srca i vaše mišl u Isusu Kristu, Gospodinu našem.

Sv. Evanđelje pripovjeda (Ivan 1, 19-23) kako su farizeji poslali poslanstvo k Ivanu, da saznaju od njega, tko je on. Ivan im odgovori: Ne mogu znati za Krista. «U on vrijeme» Zidovi iz Jerusalema poslaše svećenike i levite k Ivanu, da ga pitaju: Tko si ti? On je priznao i nije zatajio, i priznao je: Ja nisam Kristi i upitaše ga: Što kažete? Jesi li Ilija? I reče: Nijesam. Jesi li prorok? I odgovori: Ne. Tada mu reknu: Tko si, da odevorimo onima, koji nas poslaše. Što ka...? o sebi? On reče: Ja sam glas onoga, koji viče u pustinji: Poravnajte put Gospodinu, kao što je kazao Izaia prorok. A bili su to poslanici farizeja. I upitaše ga: Zašto dakle krestis, kad nijesi ni Krist, ni Ilija, ni prorok? Ivan im odgovori: Ja krestim vodom, a među vama stoji, koga vi ne znate. On je bio prije mene, a doći će za mnom. Ja nijesam dostojan da mu odriješim remenje njegove obuće. Ovo se dogodilo u Betaniji preko Jordana, gdje je Ivan krestio.

Volta: Ivan je poriznan, pa u odgovorima upitaše poslanike na Krista, te Ga ističe kao Boga, koji je bio prije njega, a sada dolazi iz njega. I mi treba da budemo pred Bogom ponizni, da Ga i pred ljudima častimo i vječitamo, da Ga ljudi upoznaju i zavole.

Da li vam je poznata ova oznaka i značenje li, što znači? «Čudno pitanje», odgovoriti će svaki koji je malo poznat zakone elektrike ili se služi električnim stvarima. Ta nalazimo je na svakom prekidaču (šalteru), a oznaku 220-250 V na svakoj napravi, za koju je potrebna električna struja određene snage. Tko ne zna, reći će mi svaki gimnazijalac, da «A» znači Amper i «V» znači Volt, a «V» znači Volt kao oznaka jedinice za mjerenje napetosti električne struje.

No ako postavimo pitanje, zašto se u našem baš oznake Volt i Amper, tu će se već neki srednjoškolski ugristi; za onima, neki slegnuti ramena i reći: «Ne znam, to nisam učili!» No vjerujem, da će se moći naći, koji će odgovoriti kao iz topa: «Amper i Volt su prezmjena veličih fizičara, te su njima u čast uzeta ta imena kao oznaka za mjere.» Volta je pronalazač električne struje, a Amper osmišljatelj elektrodinamike, koja je električno-magnetska dinamika i elektro-tređaja.

Sada, kad znate, da su Volta i Amper tako veliki učenjaci, koji su svojim zadožbilj svojim pronalascima, bez kojih se današnja tehnika ne bi mogla ni za misliti, bito bi vam postaviti nekoliko pitanja: «Znate li, kako su se ta dva velika učenjaka odnosila prema Bogu i vjeri? Što su oni držali o Bogu i vjeri? Da li u svoje vjerovali?»

«O tome nismo nikada ni mislili, vjerojatno čete reći. Ali naći će se, koji će odmah reći: «Intelligentan čovjek ne može vjerovati, jer je nemoguće spojiti naučne rezultate s vjerskim tvrdnjama.» Drugim riječima, vjercan kršćanin može biti samo onaj čovjek, koji je zaostao za svojim vremenom.»

«Ovom moramo reći da se ljuto vara, jer bismo mi mogli nabrojiti preko 200 prirodoslovaca samo 19. stoljeća, a da ne spominjemo velik broj onih iz proš-

Rođena je u Sirakuzi na Siciliji. Njezina je majka Eufimija bolovala od kretovtka. Lucija je nagovori, da iđu na grob sv. mučenice djevice Agate u blizini: grad Katanju, da isproše majke zdravlje. Dok se Lucija na grobu molila, ukaže joj se sv. Agata i reče joj: «Sestro moja Lucijo, zašto tražiš od mene ono, što bi ti sama mogla odmah isprošati od Boga svojoj majci? Evo, tvoja je vjera pomogla tvojoj majci, i ona je sada zdrava. Kao što je Katanja po meni sinova u Kristu, tako će po tebi biti i Sirakuzi!»

Kad se Lucija s majkom vratila kući, rekla je majci, da se ne će udati za mladića kojega su joj izabrali, jer se sva posvetila samo Isusu Kristu. Majka joj je dala njezin miraz a Lucija ga je darovala Spasitelju Kristu u Njegovim siromasima. Rasrdeni mladići ju je optužio kod suca Pashazija, da je kršćanka. Sudac ju je htio skloniti, da žrtvuje bogovima, ali je ona odbila sve njegove prijetnje i obećanja. Sudac joj reče: «Umuknut će tvoje riječi, kad te budu sibalili.» Odgovori mu Djevica: «Božjim slugama ne mogu uzjemkati riječi, jer Duh Sveti govori u njima. Pashazije je upita: «Da li je Duh Sveti u Tebi?» Ona odgovori: Oni, koji pobede i čisto živu, hram su Duha Svetoga.» Odvratni joj sudac: «Poslai ču te u samotnu kuću, pa će te ostaviti Duh Sveti.» Lucija mu odgovori: «Ako me protiv moje volje budu

oskvrnuli, bit će mi moja čistoća dvostrukom krivnjom.» Na to je sudac zapovjedio, da je odvedu na oskvrnutu u javnu kuću, ali je nitiakva sila nije mogla maknuti s mjesta. Zato je, sudac nalodio, da oko nje zapale vatru, u koju su sasul smolu i ulje. Ali jer ni oganj nije svetlo! Djevici ništa naudu, probodeše joj grč mačem. To je bilo 13. prosinca g. 305.

Prije nego je izdahnula, Sv. Lucija je još prorekla, da će poslije smrti cara Dioklecijana za sv. Crkvu nastupiti doba mira s to se i ispunilo g. 313.

Njezina je sveto tijelo bilo ukopano u Sirakuzi a poslije je bilo preneseno u Carigrad. Sada se nalazi u Mijetima u crkvi sv. Jurja. Njezino ime znači: «Svijetleća». Zato je bašješni na očima zativaju kao svojoj zaštitnici pa je i slikari slikaju s mačem i s dva oka na tanjuru.

HOĐOČASICE MAJCI BOŽJOJ SINJKOJ.

«U Dalmaciji i zapadnoj Bosni narod u velike časti Majku Božju Sinjsku. Na blagdan Velike Gospe večer mase vjernog naroda hođočasice Njenu Svetištu u Sinju, da se pred Njomeš slikom pomole za svoje duhovne i tjelesne potrebe. Ove godine je hođočasice Majci Božjoj Sinjskoj oko 30.000 hođočasica, a 14.000 je u Njenu svetištu primilo sv. Pričest.

Imendan i rođendan

Svaki čovjek slavi barem jedan dan u godini, kad se sjeća, da je prije toliko vremena ugledao svjetlo Božje. On se sjeća tada i svoje drage majke. Njegovi znanci mu čestitaju, žele mu zdravlje i dug život. To je sve lipovo i čisto je poručeno sinovima i proslavama, koji su i slavotvornici i njegovim prijateljima vrlo pristaje. Od njoboljnijeg sjećanja na taj dan do skupljenog dara sve to ukazuje vrljednost ljubavi, koja nas povezuje s

nekim dragim bićem. To se sve odnosi na rođendan. Taj dan slave svi ljudi i prednici svih vjera. Katolik se osim rođendana sjeća svoja imendana, to je njegovo pravo sjećanje njegova djetstva na svijet. On je nasljednik po krvi onoga kojega ima nasli, Kad bi svatko malo prošao životni svoga sveca, zamislio se i nastojao barem dijelom opomisliti nastojanja toga sveca u običnom životu. Reklo bi mnogo toga naprije u osobnem njegovu životu.

lib st. lječo, koji su vjerovali u Boga i čuđu ovima se nalaze i ova dva velika naučbenjaka. Oni ne samo da su vjerovali, već su bili vrni vjernici.

Volta (1745 - 1827) je svaki dan prisustvovao sv. Misi i bio je kršćanin. Na njemu nije bilo ispod časti, da podučava djecu u kršćanskom nauku. Svakog blagdana primio je sv. Pričest. Subotom bi zapatio svjetliću pred Marijinom slikom, koja je bila iznad kućnih vratiju.

Ču, što se je dogodilo 1815. godine. Neke teški bolesnik nije se htio ispovijediti, varajući se u uvjerenju da je vjera za neku svijet; a učenjaci mogu biti sretni i bez vjere. Svećenik je nastojao da ga razuvjeri. Među ostalim pozvao se i na Voltu, koji je bio dobar katolik, premda je za života slovio kao jedan od najvećih učenjaka. To je djelovalo! Ako je Volta zaista religiozan, obeća nevjerni; bolesnik, vratit će se vjeri i ispovijediti. «Svećenik se obrati na Voltu s molbom, ne bi li siromasnom grješniku uputio nekoliko ređaka. Volta se odzvala! Et nekoliko odlomaka iz njegova dostojanstvenog od govora:

«Ja ispovijedam svoju vjeru, koja nije druga, nego rimskokatolička, apostolska vjera, u kojoj sam rođen i ostajem i koju sam uvijek priznavao unutarnjim i vanjskim načinom.

Ako mi koji grješni i pogreške možda bilo povodom, da mi se pripisuje ne vjera, da zato dađem zadovoljstnu radnju dobre svrhe izjavljujući i spreman sam izjaviti, gdje god bilo, pa ma kakvih me to žrtava stajalo, da sam uvijek snasrtao svetu katoličku vjeru kao jedino pravu i nepogrešivu i da to i sada držim. Moja je čvrsta odluka, da po njoj živim; u njoj da umrem; nadajući se nepokolebivo, da ću po njoj biti dionikom vječnog života.

Temeljne istine vjere podvrgao sam temeljitom proučavanju i prošao sam

tu, a kasnije i u zajednici izgledalo drukčije.

Naš rođendan, kao i imendan povezuje nas s Bogom, ali naša veza preko imendana u toliko je veća, jer smo onoga dana, kad smo primili ime nekoga sveca, postali nosio: bijele haljine nevinsti i postali prava djeca Božja.

I sveta Crkva slavi tri rođendana, a to je Božić, rođenje našega Spasitelja, rođenjen Njegove Majke na 8. rujna i dan rođenja sv. Ivana Krstitelja, 24. lipnja. Sveta Crkva slavi samo dva imendana i to: ime Isuovo na 2. siječnja i ime Marijino 12. rujna. Svi oni drug: dati godine pavezani vrlo mnogim svecima, a su rođendani, nego upravo dati smrti pojedinačih sveca, kad se je on ponovo rodio za Vječnost.

Njihov dan smrti zove se u Crkvi «rođendan». Tako i u sv. liturgiji izričito se dan smrti sveca naziva danom rođenja za Nebo.

Nas sjećaju oba ova dana dvaju majki. Jedna je naša prvna majka, a druga je duhovna majka, a to je sv. Crkva. Zato naša zahvalnost mora biti dvostruka. Jedna pripada našoj majci, a druga Svortelju. Uvijek ne naž rođendan moramo misliti, da je Bog zaštitnik našega tijela, kao i naše duše, te nismo upravo mi sami gospodari našega tijela i naše duše. To nas upućuje, da se čuvamo i borimo protiv obća.

Naše ime mora, kao i ime svakoga kršćanina označavati uvijek ime nekoga sveca, koji spavjeda vjeru na osobiti r.2-n. Ono ne smije biti samo im; za razlikovanje od nekoga drugoga života bića.

Pedjetismo se, da od našega krštenja naše ime nje samo zapisano u matici rođenih, nego da je ono zapisano i u velikoj, vječnoj knjizi Vječnosti. Takve misli moraju nam probuditi: naši imendani, da bi postali, kao i keš sveca, naši rođendani za drugi život, besmrtni život!

Treća nedjelja Adventa

Musical score for 'Poslan je anđeli Gabriel' and 'vu jeden varas Nazaret'. Includes lyrics: 'k jedne porizna De-vi-ca, prave Božje službe-ni-ce.'

II. Dojde u priprestu hiežicu i onde najde zornicu, kotere tak govoraše i tako ju pozdravljaše:

III. «Zdrava budi, o Marija! Čista poznata Devica, milosti puna nebeske, oberh punosti andeške;

IV. Gospojn je Bog vezdar z tobom i pred tobom z tobom; blagoslovljena jest ti med vsega sveta ženami!

V. Ti hođeš Sina prijeti, Boga - človeka roditi, devična ne češ agubiti, Matk se hoćeš osvabiti!

VI. Jezuešm moraš ga svati; On velik hoće postati i grešni svet okupti i povel vse ogieniti!

VII. Božji se Sin hoće svati, Njemu Oče hoće dati - na desne ruke sedeti i na veke kraljovati.

